

vendig i Diebliffet, at den ikke kan siges at være et uundværligt Supplement til selve Hærloven, men jeg troer dog, at man nok maatte kunne sige noget Mere, end den ærede Krigsminister før sagde, om det Betydningsfulde i Samtidigheden af disse to Love. Jeg seer nemlig ikke rettere, end at man maa erkjende, at der ved denne Lønningslov vil komme en Simpeltid og Klarhed i de militaire Lønningsbestemmelser, som hidtil i høi Grad savnedes, og at der vil naaes en betydelig Sikkerhed for hele Militaeretaten i Henseende til at kunne vide, i hvilken Stilling de hver især befindes, samt at derhos endelig Regnskabsvæsenet, som hidtil synes at have voldt betydelige Bryderier, nu vil blive betydelig lettet. Jeg skalde derfor troe, at et væsentligt Gode vil opnaaes ved at faae denne Lov samtidigt med Hærloven, og deri maatte, hvis det skalde behøves, Undskyldningen ligge for Landstingets Delegerede, naar de i Fællesudvalget have forenet sig om de Forslag, der nu ere vedtagne. Det Øvrige, det ærede Medlem udtalte om Landstingets Forhold til Folkethinget, og de mere almindelige Betragtninger, han fremsatte, troer jeg ikke mig kaldet til at indlade mig paa.

Krigsministeren: Jeg skal tillade mig med Hensyn til den ærede Ordførers Uttrin-ger at bemærke, at det ikke har været min Mening at tillægge denne Lov nogen ringe Betydning; jeg har kun villet sige, at Hærloven kunde gennemføres uden den. Ganste vist har denne Lønningslov sin meget store Betydning, idet den simplificerer Lønningsforholdene og tillige forbedrer og forandrer dem i mange væsentlige Punkter. Naar jeg har maattet opgibe det Standpunkt, som jeg oprindeligt har indtaget med Hensyn til denne Sag, saa er det Noget, jeg beklager. Jeg tilstaaer, at jeg er kommen ind paa Indrømmelsernes Skraaplan, fordi jeg ønskede at see Sagen bragt tilende ved Samstemning fra alle Sider. Jeg har maaskee tabt formeget af Sigte den finansielle Side af disse Indrømmelser, ligesom ogsaa deres politiske Betydning. Hvad den finansielle Side angaaer, da har den vistnok sin meget store Vigtighed.

Det har altid været erkjendt for at være en Grundregel i Lønningsbestemmelserne for en Hær at søge at indskrænke de uundgaaelige Udgifter saameget som muligt, for i Tilfælde af en længere Krig bedre at kunne holde ud. Det er en Betragtning, som allevegne har gjort sig gjældende; og naar man derfor i det Hele taget i alle Lande har besluttet sig paa Sparommelighed med Hensyn til Lønningsbestemmelserne for Hæren, saa har den ledende Tanke ikke været den, at man ikke undte enhver Enkelt det saa godt som muligt, eller at man ikke ønskede at stille de Menige saa gunstigt som muligt, men den ledende Tanke har været den, at, naar man ikke indskrænkede Udgifterne til det Allernødvendigste, saa vilde man i et givet Diebliff komme til at give efter af Mangel paa finansiell Styrke, medens man, dersom man havde indrettet sig mere sparsommeligt, vilde have kunnet holde længere ud. Nu have Krigen i den seneste Tid ganste vist kun havt en meget ringe Varighed; men dermed er det dog slet ikke afgjort, at vi ikke igjen kunne opleve lange Krigsperioder, maaskee ikke saa lange som den, vi have havt i dette Land i Begyndelsen af dette Aarhundrede, men dog saa lange, at disse Lønningsbestemmelser ville faae en meget væsentlig Indflydelse paa vor Evne til at holde ud. Jeg indrømmer derfor, at jeg har Grund til at beklage, at jeg er kommen ind paa Indrømmelsernes Skraaplan, og jeg maa paa den anden Side levende erkjende den Støtte, jeg har fundet i dette høie Thing for den Modstand, jeg har gjort mod den her omhandlede Forskielse i de Meniges Lønning. Nu, da Sagen er næsten afgjort, kan man sige, hvor store de Indrømmelser ere, som ere gjorte; men det er umuligt at sige, hvor langt Fordringerne kunne være gaaede, naar ikke dette Thing havde ydet Regjeringen sin Vistand til at modsætte sig dem. Hvad den politiske Side af Sagen angaaer, deler dette høie Thing i dette Tilfælde Regjeringens Skæbne, om jeg saa tør sige, men jeg troer dog ikke, at man skal overvurdere Betydningen af en Estergivenhed, der som Motiv har Hensyn af en saa overordnet Bestaendighed. Det forekommer mig, at, forbi man af høiere Hensyn og navnlig af Hensyn til den store Vigtighed,